

הוד השבת

הוד התורה
יו"ל ע"י ארגון
"הוד התורה"
ר' יוחנן בן זכאי 54 אלעד
טל' 0503-547630

656

ויקהל - פקודי

כתובת המערכת

חתם סופר 6/1
מודיעין עילית

פקס 057-7961563
torani100@gmail.com

ניתן לקבל העלון באימייל

הדלקת נרות 17:12
מוצאי שבת 18:20
מוצ"ש ר"ת 18:55
הזמנים לפי אופק אלעד

שמרו על קדושת העלון

"הכל תלוי במונע"

אם תפעיל אותו באחוזים גבוהים, תצליח!

אסור לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

מדוע אלשע הנביא הטריח את האלמנה לארגן כלים ריקים ולטפל בכל נושא המכירה של השמן ולנהל את כל הפרויקט העצום הזה? להשאיל כלים... למלאות... לאחסן אותם... לסחוב הכל לשוק... להתאמץ ולמכור... למה הוא לא לקח את כוס השמן ובירך אותה בברכה המפורסמת "שלא ייגמר לעולם", ואז הייתה האלמנה הולכת עם הכוס הקומפקטית לשוק ומוזגת ללקוחות כמה שירצו - והיו לה חיים הרבה יותר קלים? על כל השאלות הללו, יש תשובה אחת. אומנם התשובה מאוד פשוטה, אלא שתוכה גלומה על עבודת ה' של האדם היהודי:

יהודי מתוק, יהודי חמוד, נקלעת לבעיה? אתה עומד בפני פרויקט סבוך ואינך יודע איך להתמודד איתו? הסר דאגה מליבך! אתה לא לבד, בורא עולם הרחום והחונן נמצא איתך והוא כבר יעזור לך להתמודד עם המצב ולהתגבר על הבעיה והתקלה. אלא שבורא עולם מבקש ממך בקשה אחת ופשוטה: יהודי יקר, אל תשב על כסא נוח ותחכה שאני אעשה עבורך את כל העבודה, והישועה תגיע אליך עד לפה! לפחות תשתדל ותאמץ כפי כוחך ותעשה את מה שאתה כן יכול, ואפילו אם מדובר במשהו קטן - תעשה אותו בשלמות ואל תתעלם ממנו, ואני הבורא כבר ידאג לשאר.

משה משה! אתה לא יכול להרים את קרשי המשכן? זה מעל לכוחות שלך? אין בעיה. אבל לפחות תשים את היד על הקרשים ותעשה תנועה של "כאילו שוחב", **תעשה את המעט שאתה כן יכול**, ואני הבורא ידאג כבר שהמשכן יעמוד מאליו בדרך נס. לעשות מנורה אתה לא יכול! לפחות תזרוק את הזהב לאש ותתיך אותו, **תבצע את מה שאתה כן יכול**, ואני כבר ידאג לשאר. אלמנה יקרה! נקלעת למבוי סתום ואת רוצה עזרה על בסיס נס ומופת? אין בעיה. אבל... מה שאת כן יכולה לעשות - תעשי, והשאר כבר יושלם בדרך נס. זו נקודה עמוקה עד מאוד, משום שהיא ההגדרה המדויקת של כל עבודת ה' של האדם היהודי.

בורא עולם לא מבקש מהאדם לעשות מה שאי אפשר, וגם אם נראה לאדם שיש איזו מצווה שגדולה עליו בכמה מידות ולא נראה לו שביכולתו להתמודד עימה, אל לו להתייאש! עליו להתחיל להמריא בהר ה' ולטפס בסולם העולה בית אל, **להשקיע את המעט שהוא כן יכול**, ובורא עולם כבר ידאג לכל הפניניש - ויעזור לאדם להגיע אל השלמות ולכבוש את הפסגה.

על פי זה אנו זוכים להבין פאן נוסף בדברי התנא במסכת אבות שאמר כך: (1) לא עליו המלאכה לגמור, (2) ולא אתה בן חורין ליבטל ממנה (אבות ב' ט"ז). כל מי שקורא את המשפט הזה והשכל זורם בראשו והמוח פעיל בקודקודו, בטוח שיש כאן סתירה בין המשפטים - וההיגיון בהם מאוד תמוה! משום שאם אין האדם מצווה לגמור את המלאכה, אם כן מה הטעם בכלל שיתחיל אותה? מצד שני למרות שהאדם לא מחויב לגמור את המלאכה - התנא מודיע שאין לו רשות להתבטל ממנה. ומה הטעם בדבר? על פי הנ"ל, הכל מובן. תתחיל במלאכה, תעבוד את ה' כפי כוחך - ואל תיבהל מגודל המשא והפרויקט, **משום שלא עליו המלאכה לגמור** וה' כבר ידאג שהכל יסתדר ויושלם. כעת כבר מובן מדוע **אין אתה בן חורין ליבטל ממנה**. שהרי בסופו של דבר המלאכה הרוחנית שלך תושלם ויגיע ממנה שבה נפלא לבורא עולם, ואין לך רשות למנוע את "הכבוד שמים" הזה. ברשות הרבים וברשות היחיד וברשות בעל הבית והמסובים - נעמיק מעט יותר את הדברים, ונגלה את האור הגנוז המסתתר בהם. חז"ל הקדושים התבטאו במשפט הבא: "בא ליטור - מסייעים אותו" (שבת ק"ד ע"א). אדם שיש לו רצון טהור וזך והוא חפץ לעבוד את ה' - אך יש לו כל מיני הפרעות ומניעות, עליו להתחיל בעבודה מתוך מסירות נפש, ובורא עולם כבר יעזור לו להתגבר על כל המכשולים, ולהתקדם ולהתקדש בשלמות.

ויביאו את המשכן אל משה, את האהל ואת כל פליו, קרסיו קרשיו קריחיו ועמדין וזמניו: (שמות ל"ט ל"ז). לכאורה נראה שהפסוק הזה עוסק בהעברת "מידע היסטורי" תמים ופשוט. אך כאשר מתעמקים בפסוק כהונן ומטילים עוגן בכל מילה שבו ובוחנים גם את מה שמסתתר בין המילים, מגלים לפתע שבפסוק הזה מסתתר עולם ומלואו וגנוז בו יסוד אביר אדיר כביר ונדיר, ולא נגזים אם נאמר שמדובר במידע שהוא הלב והתמצית של כל היהדות. מה כוונת הסופר והמשורר? מבורא בחז"ל שקרשי המשכן היו כבדים עד מאוד, והקמת המשכן הייתה מלאכה סבוכה שלא היה בכוחו של אף אחד לבצע אותה.

נציין רק שהמידות של כל קרש מקרשי המשכן היו 75 ס"מ רוחב על 50 ס"מ עובי על 5.5 מטר גובה, ובנוסף לזה היה גם זהב שציפה את הקרשים. במילים יותר פשוטות, כל קרש הכיל בערך שתי קוב עץ, וכבר ידוע שמשקל סוגלי של קוב עץ נע בין 500 ל-800 קילו, (תלוי בסוג העץ וכמות הלחות שבו). **שורה תחתונה - כל קרש מקרשי המשכן שקל בערך טון פלוס!**

אין פלא שרשי הקדוש כותב על קרשי המשכן את המילים הברורות הבאות: שלא היה יכול להקימו שום אדם, מחמת כובד הקרשים. שאין כוח באדם לזוקפן (רש"י ל"ט ל"ז). והשאלה נשאלת: אם התורה מעידה שאין כוח לאף אחד לזוקף את קרשי המשכן ולחבר אותם, כיצד באמת הצליח משה להקים את המשכן? המדרש פותר לנו את החידה הגדולה הזו - וזה אף מובא ברש"י על המקום: משה כלל לא הפעיל כוח ולא הוצרך להוציא שום אנרגיה בפרויקט סבוך זה. פשוט הוא הניח את ידיו על הקרשים ועשה תנועה של "כאילו מזיז" אותם, וה' כבר דאג לשאר ועשה נס ופלא והקרשים קמו וניצבו מאליהם במקום הנדרש, בהתאם לתבנית ולתוכנית שמשם נתבקש לעשות (רש"י שם). כמובן שהידיעה הזו מעניינת וכעת הפרשייה מתבהרת והתמיהה מתיישבת, אלא שבכל זאת יש כאן איזו נקודה קטנטונת הטעונה ביאור וברירור: **לשם מה בכלל ציווה ה' את משה להניח את ידיו על הקרשים ולעשות תנועה של "כאילו מרים אותם"? מדוע ה' לא עשה נס שהקרשים יזדקפו מאליהם גם ללא מגע ידיו של משה?**

האמת היא שאת השאלה הזו אנו רוצים להפנות גם על "עשיית המנורה"... בורא עולם ציווה את משה לעשות את המנורה מהרבה פריטים (כפתורים, גביעים, קנים, פרחים...), וה' ציווה לעשות את כל המפרט הזה מזהב וממקשה אחת - ומובא בחז"ל שמשם נתקשה בעשיית המנורה והוא לא ידע איך להתמודד עם הפרויקט הגדול הזה. ואיזה פיתרון הציע לו ה'?"השליך את הזהב לאש, והמנורה תיעשה מאליה" בדרך נס (שמות כ"ה ל"א רש"י), וגם כאן אנו שואלים את אותה שאלה: מדוע ה' ביקש ממש להשליך את הזהב לאש? מדוע הבורא לא עשה נס עוד יותר גדול - שאונקייית הזהב תהפך למנורה גם בלי שמשם יזרוק אותה לאש? אותה קושייה קשה גם על הסיפור שמופיע בתנ"ך עם אלמנתו של עובדיה הנביא שבאה לאלישע וסיפרה לו על מצבה הכלכלי הקשה, עד כדי כך שמרוב חובות ואי יכולת לעמוד בפירעון - אחד הנושים בא לקחת את שני בניה לעבדים, והיא מבקשת מאלישע הנביא שיעזור לה לצאת מהמצב הקשה. שמע אלישע את הסיפור הכואב, ושאל את האלמנה: אולי יש לך איזה נס או רכוש שניתן למכור אותו ולפרוע באמצעותו את החובות? והאלמנה משיבה שאין לה בבית כלום, חוץ מאיזה כוס חד פעמית עם קצת שמן. ובאותו רגע ציווה אלישע על האלמנה לארגן ולהשאיל כלים ריקים כמה שיותר, והוא לקח את כוס השמן והחיל ליצוק ממנו לתוך הכלים - והשמן נבע זורם ולא נגמר והספיק למלא את כל הכלים שהאלמנה הכינה, עד שהגיע שלב שכבר לא היה באזור עוד כלים ריקים - ובאותו רגע הנס נעצר והברכה עזבה את כוס השמן, ולאחר החביתה הראשונה - נגמר השמן שבכוס. כולם מכינים את המשך הסיפור... שלאחר מכן לקחה האלמנה את כל השמן המלאים ומכרה את השמן שבהם והצליחה על ידי זה לפרוע את כל חובותיה, ועוד נשאר לה כסף לחיות הלאה בשנים הבאות (מלכים ב', ד' א' - ח'). ושוב מתפרצת ועולה וזועקת וממריאה השאלה הנ"ל, אך הפעם בעוצמה הרבה יותר גדולה!

לע"נ ליאור חי בן ציפורה ומנשה חרפוף ת.נ.צ.ב.ה.

האושר שבנישואין

חודש ניסן - מכרה זהב

בכל בתי ישראל בחודש ניסן קיימת תכונה רבה של ניקיון וסדר... צריכים להספיק להקיף את כל הבית ולנקותו מחמץ (ועל הדרך גם לנקות אבק ולעשות סדר וכו')... ואין ספק שמדובר בפרויקט גדול ולא שיגרה - וודאי שאין זה הגון להפיל זאת על כתפי האישה אשר בלאו הכי עסוקה כבר בבישולים וכביסות וכו', ועמוסה וטרודה במטלות השוטפות של הבית.

אין ספק שכל בן תורה המכיר את המושג "נושא בעול עם חברו" - חובתו להושיט יד ולעזור ולהקל את העומס מעל כתפי האישה. אלא שלא תמיד נותנים את הדעת לכך "בצורה ראויה".

יש בעלים שעושים משהו קטן - ומרגישים שבזה הם יוצאים ידי חובתם, ויש בעלים שבאמת מושיטים עזרה מושלמת - אך הם עושים זאת בצורה יבשה, הם משדרים כל הזמן שהמצב כפוי עליהם והם סובלים מכל רגע...

האמת היא שחבל שאנשים לא מנצלים את הבמה הקדושה הזו שנקראת "הכנות לפסח", והופכים זאת לחוויה ולמכרה זהב. מה הכוונה?

בדרך כלל הבעל והאישה כמעט ולא עובדים יחד בצורה משותפת. זה לא מתאפשר להם בגלל כל מיני עניינים טכניים וכו'. אך צריך לדעת שבזמן שזה כבר כן קורה ומתאפשר, הרי שמדובר במכרה זהב עבורם.

שהרי העבודה בצוותא מחברת ומרחיבה את הלבבות. בני הזוג יכולים לשבת בחדר אחד וללבן ביניהם נושאים ביישוב הדעת, להעלות חוויות, לתכנן תוכניות, והכל תוך כדי עבודה!

תוך כדי שהם עוסקים בניקיון הם יכולים להעלות בצורה עקיפה כל נושא שמפריע, להעביר השקפה או לחדד נקודות פתוחות, לתמוך ולפתח את הרגש, לספר בדיחה ולגרום לשיני לחייך...

מי שפעם חווה את זה יודע שעבודה משותפת בצוותא בונה מאוד את הקשר וגורמת לקירוב דעות, ובאותו זמן מתבררים ומתבררים לזוג דברים רבים שעד אותו זמן לא שמו את ליבן אליהם.

במילים יותר פשוטות: העבודה הגשמית הזו הינה עבודת ה' ממש - ומתן שכרה בצידה גם בעולם הזה וגם בעולם הבא, וגם מי שאין לו תיאבון לעבודות הפסח והוא לא מתחבר לזה - אם הוא יתכונן לפרויקט בצורה נכונה וינסה להרוויח את כל הנ"ל, הוא יחוש טעם נפלא וסיפוק רב בעבודתו.

נקודה נוספת שיש לתת עליה את הדעת: בדרך כלל כשהאישה מנקה לפסח, היא לא מנקה רק חמץ - היא גם אבק! לפעמים היא משקיפה הרבה אנרגיה על האבק - יותר ממה שהיא משקיפה על החמץ. ואם הבעל מזלזל בעבודתה מחמת זה, ידע שהוא טועה טעות חמורה.

כיוון שבאותו רגע שהאישה מנקה את האבק - היא מרגישה שהיא עובדת את ה', ולכבודו היא עושה את ההכנות לפסח בשלמות וביסודיות. וכשם שהאדם מזכך את גופו "לכבוד החג", כך גם האישה דואגת שהבית יהיה זך "לכבוד החג".

והנה מגיע בעלה ומצנן אותה ומטיף לה מוסר על ערכים נכונים ופת במלח תאכל וכו', והוא לא שם לב שהוא מצנן לה את היראת שמים. **כי את העבודה הזו היא עושה למען בורא עולם,** ולכבודו היא מקריבה את כוחותיה.

(הבעל גם לא יודע שהרבה נשים קוראות תהילים ומדברות עם ה' בזמן הזה - והן משתדלות שהבעל והילדים לא ישימו לב לכך, ולא מדובר על נשים מהדור הקודם - אלא על הרבה מאוד נשים מהדור שלנו ברוך ה').

לכן גם אם אבק זה לא חמץ, סוף סוף מדובר בעבודת ה' של האישה - וזה מרומם אותה בעבודת ה'. אם כן למה לצנן את זה?

בעל יקר! אתה בכל אופן רוצה להחדיר באשתך ערכים שהגשמיות זה לא מה שחשוק? כמובן שהצדק עימר. אך תמצא לך זמנים אחרים לעשות זאת.

תשובה לכתוב:

כל השנה כולה ולא רק בפסח - כפואים בית נקי.

חובה להחזיא לזמנה של הנקיון וההקפדה והמחוק מחץ מכל מצדו.

כי האישה תרצה את רצונה ונכחה של כך, ונשים לא על לה יישר כוח,

מה אם אצטור מצד אלה - ובצדק, ומחמאות ונחלת לה לצבור כוח

ובאשר מן המאמץ ולא מן הריבוי המכה את המוח, אורחים לה צדק צדו.

אלא שהשאלה נשאלת: מדוע נקטה הגמרא את הביטוי "בא ליטהר" - מסייעים אותו, ולא "מסייעים לו"?
 חכמו מגלים לנו כאן פנינה מאוד עמוקה - שלא כולם יכולים להבין אותה, ואשרי מי שיבין זאת.

אדם שבא להיטהר ולהתקדש הוא משקיע מעצמו בעבודת ה', בורא עולם שמחו בו ופוחת בפניו שערי שמים ומרעיף עליו סוכריות ושפע ונותן לו הרבה סייעתא דשמיא, כדי שיוכל להתקדם ולהתקדש עוד ועוד.

אלא שהאדם לא מקבל סתם **"עזרה חיצונית"**, ולא נותנים לו עוד איזה מנוע רוחני שסייע לו, אלא **"מסייעים אותו"**. פירוש: **את אותו מנוע שהוא הפעיל, את אותו מנוע מאמץ שהוא תרם, את אותה התיכה שהוא תרם מעצמו, את זה מגדלים והופכים למושלם.**

תרמת מנוע של 60% מאמץ: תקבל עוד כוחות וכלים רוחניים שיעזרו למנוע הזה להתרומם עוד ועוד ולהמשיך בלדורו ולהפליג בדרך העולה בה אל, אבל... זה יהיה במינון נמוך, בהתאם למנוע הקטן שהשקעת.

תרמת מנוע של 100% מאמץ: הכוחות הנוספים והכלים הרוחניים שתקבל יהיו בהתאם, ברמה הגבוהה של 100%, ובעזרת ה' תזכה להגיע לשלמות הגדולה ביותר.

את אותם אחרוים שהשקעת מעצמך, את זה הבורא משכלל ומקדם...

זה התירוץ על הקושיא שיש להרבה אנשים בראש - קושיא שהם לא בדיוק מוצאים עליה מענה, ונעלה רגע את הקושיא הזו לבמה ונשתף בה את כולם:

מדוע יש אנשים שבנערותם היו דלים ורדודים בהבנה ובצורת החשיבה ואף אחד לא האמין שהם יגיעו לגדולות, ולמרבית הפלא הם הפתיעו את כולם והפכו לתלמידי חכמים מופלים בעלי עיון עמוק ותפיסה חדה ומחברי ספרים נפלאים והפכו לדיינים נכבדים, ואילו אני המוצלח שהייתי חכם גדול ובעל כישורים מבריק ומפליג - לא הצלחתי כמו שהם הצליחו?... מהו סוד ההצלחה שלהם?!

התשובה כנ"ל: כל מי שעובד את ה', זוכה לקבל סייעתא דשמיא וכוחות נוספים ומגדלים. **אלא שהבורא מפתח לאדם את אותו מנוע שהאדם יצר.** וכיוון שאותם אלו שהיו קשוי תפיסה ודלי הבנה נאלצו להשקיע הרבה מאוד בעבודת ה' ובלמוד התורה שלהם, במילים אחרות... **הם השקיעו מנוע יותר חזק, מנוע של 100% מאמץ,** לכן הסייעתא דשמיא שלהם גם הייתה של 100%. אך בגלל שאתה היית פיקח ומוצלח ובעל תפיסה חדה וזיכרון משובח - השקעת רק מנוע של 60% מאמץ, לכן הסייעתא דשמיא שקיבלת היא בהתאם, ברמה של 60%.

בשביל להבין את הדברים כהוגן ולחדד מעט את ההבנה - נעלה כאן סיפור קטן עם מסר גדול, סיפור שסיפר הרב גרשון אדלשטיין בשיחה (יום ג' תרומה תשע"ב).

פעם אחת ישב רבי אברהם ישעיהו קרליץ המכונה "החזון איש" ללמוד בבית הכנסת, ולפתע הוא התעלף וראשו נשמט על הגמרא - והאנשים שהיו סביבו נבהלו וחרדו לשלמו.

כעבור מספר רגעים נכנס החברותא של החזון איש לבית הכנסת והוא ראה את

הבלת האנשים, והוא הרגיעם שהכל בסדר - ולא מדובר בדבר חריג.

הוא הסביר להם שהרבה פעמים החזון איש מפעיל מאמץ גדול בשעת הלימוד

- עד שכוחותיו אוזלים והוא מגיע לעילפון, וכעבור זמן מה הוא מתאושש וחוזר לעצמו. וכך היה.

ו, אם כזה מנוע הפעיל החזון איש בשעת הלימוד, אם הוא השקיע בעבודת ה' כל כך הרבה כוחות ומאמץ ומסירות נפש ו"שטונו כמשמעו", זה פלא שהוא זכה להגיע לעוצמה המושלמת והמפרסמת שהייתה לו?

עד כאן החרטנו את הנקודה "שה" מבקש מהאדם לעשות את מה שהוא כן יכול, והוא כבר דואג לכל השארה". אך כאן המקום לעשות איזה עדכון קטן

למשפט הזה, עדכון מאוד חיוני:

ה' לא עוזר לאדם, אלא ה' **עושה הכל** - והאדם לא עושה כלום! האדם הוא רק בובה בתיאטרון, והבמאי שמאחורה מושך בחוטים ומפעיל את כל המערכת. תלוי רק באדם צאת חיים ונושמים את הרמה הגבוהה הזו, אזי אין דבר יותר משמח מזה. מדוע?

משום שמתברר שלא משנה מי אנחנו ולא חשוב גם כמה כלים ה' נתן לנו. **יהיו הנתונים אשר יהיו - אין להם כל קשר להצלחה הרוחנית שלנו,** ובעצם הכל תלוי רק "בהשקעה ובמסירות שלנו לבורא" ובאחוזי המאמץ וגודל המנוע שאנו מוכנים להשקיע בעבודת ה'.

אם נשקיע 100% מעצמנו - ה' כבר יהפוך את זה למושלם ביותר, שהרי הבא ליטהר מסייעים אותו. ואם עדיין לא הגענו אל השלמות ולא כבשנו את הפסגה בעבודת ה' - כנראה שלא העקרנו מספיק אחרוים מעצמנו בעבודת ה', ואם יש לנו תלוניה על "חוסר הצלחה" - עלינו להפנות את האצבע המאשימה... אלינו.

את הנקודה הזו אנו רואים גם בשמות הפרשה "ויקהל פקודי", על פי תורת הגימטרייה.

פירוש: מי שמשקיע בעבודת ה' - מצליח. ואם האדם לא בדיוק מצליח, סימן שהוא לא משקיע מספיק. וכן בעבירות. מי שמתאמץ ונזהר מכל ממשול - מצליח, שהרי הבא להיטהר מסייעים אותו. ומי שלא בדיוק מצליח להתמודד עם העבירה, סימן שהוא לא משקיע מספיק במסירות נפש - ובעצם הוא בתוך המשבצת של "הבא ליטמא פותחין לו" (שבת ק"ד ע"א).

מי שמתבונן בדברים הללו יכול לשאוב מהם הרבה עידוד ולהתחזק מאוד כנגד יצר הרע, ולהינצל מכל יאוש ושקפות. שהרי מתבררים פה שתי נתונים מוצקים: **א) נתוני השטח כלל לא משנים** - ובעצם הכל תלוי בגודל המאמץ שהאדם משקיע בעבודת ה', ומי שיתאמץ עד הסוף יצליח להגיע אל השלמות ולהעפיל עד הפסגה - אפילו אם הוא דל כלים ונתונים. מצד שני מי שיתאמץ רק "מעט" - לעולם לא יגיע אל השלמות, אפילו אם יהיו לו את הנתונים הכי טובים.

ב) גם אם האדם עומד בפני פרויקט גדול בעבודת ה' ונראה לו שהוא לא יוכל להתמודד עימו - אל ירתע, ואם הוא יתחיל ויעשה את המעט שהוא כן יכול - יהיו כבר דיגא לנשאר ויסייע לו להגשים את החלום והשאפה הקדושה, כמו שארנו שהבטיחה הגמרא שהבא לטהר ולהיטהר זוכה לסייעתא דשמיא, ובעצם זה מה שהבורא מצפה שהאדם יעשה.

שיתחיל לזוז... שיתחיל להתאמץ... ואל יבהל מגודל הפרוייקט - שהרי לא עליו המלאכה לגמור - והבורא עולם כבר דיגא להוביל אותו להגשמת השאפה הקדושה - באורח נס ופלא. **נו, זה לא מעודד?** נעדי ע"י הר"ר **אברהם א"ל** ה"ו

גימטרייה 352 (עם הכולל) **ויקהל פקודי** הכל בידי כל אדם יהודי לטוב או למוטב גימטרייה 352

מזל טוב ורוב ברכות

לרי ניסיס לוי ונוני ה"ו

ליראל ניסאי ביתם. בורא אולם בקניין האלם פה הבניין.

אחתיים: עמותת "הוד התורה", מערכת "הוד השבת"

מודעה רבה לאורזייתא

מידי שבת לאחר התפילה בנץ מתקיים שיעור תורה

בנושאי השקפה "והלכה למעשה"

עם הר"ג יוסף גיצני שליט"א

קידושא רבה במקום, כיבוד קל מוגש למשתתפים

השיעור מתקיים ברחוב ר' יוחנן בן זכאי 54/7, אצל משפחת עיני

הצ'יבור מולחמן להצ'יל תורה ולהאריירה